

ŽURKA IZNENAĐENJA

R. L. Stajn

Prevela
Dijana Đelošević
■ Laguna ■

Naslov originala

R. L. Stine

THE SURPRISE PARTY

Copyright © 1989 by Parachute Press, Inc.

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

ŽURKA IZNENAĐENJA

PREDGOVOR

Bilo je tako lako. I brzo.
Puška je opalila poput jeftine petarde.
Pa-pa, Evane.

Lepo spavaj.

Tako lako. I ne sasvim neprijatno. Pogotovo ako o tome ne razmišljaš.

Naročito ako celu ovu sliku pohraniš u neki udaljeni kutak svesti, i razmišljaš o... njoj.

Ona je opaka.

Kako drugačije da je opiše? Sve vreme je razmišljao o njoj. Neprestano mu je opsedala um, potiskivala ono o čemu bi zaista trebalo da razmišlja, toliko da je ponekad mislio da bi ga jednog dana mogla potpuno izludeti.

Shvatio je da bi sve učinio za nju.

Ona je opaka. Hteo je da je izgazi, smrvi, zdrobi. Želeo je da ona bude s njim, da misli samo na njega, da se oseća isto kao i on.

A sada i hoće.

Obrisao je kundak o majicu i brzo se zaputio stazom između drveća.

Šuma je sada tako tiha.
Sva ta svežina i zelenilo, svetlost i razdraganost...
Ubrzao je korak bučno gazeći čizmama suve grančice i travu. Okrenuo se i poslednji put pogledao telo.
Da li će proći nekažnjeno?
Naravno da hoće...

PRVO POGLAVLJE

Subota po podne

Meg Dalton stisnula je ručne kočnice i zanoseći biciklom zaustavila se na prašnjavoj stazi. Duboko je udahnula i nasmešila se.

„Stvarno miriše na proleće“, reče.

Zraci sunca su se probijali kroz krošnje visokog drveća koje je još uvek listalo. Stabla višnje i sviba već su procvetala, šarajući park Šejdisajda belim i ružičastim nijansama.

U maju je ovde tako lepo. *Kao da se voziš kroz svet bajki*, pomislila je Meg. Njeni su je prijatelji zadirkivali zbog takvih izjava. Odlučila je da tu misao zadrži za sebe.

Njena dva saputnika sustigla su je posle lagane vožnje. „Hej, Meg, zašto si stala?“, povikao je Toni.

„Hajde da produžimo do reke“, reče Šenon. Nečujno je mimoišla Meg, pa se okrenula. „Hajde. Hoću da se vozim. Moram da se otarasim viška kilograma koje sam nabacila zimus.“

Meg se zagledala u svoju prijateljicu. *Šenon ne mora da smrša jer ima savršeno telo. Sa kosom boje bakra, plavim oči-*

ma i punim napućenim usnama, Šenon izgleda kao ona filmska glumica, Moli Ringvold, pomislila je Meg.

„Moram da nabavim novi bicikl“, reče Toni. „Guma sa pedala se izlizala.“

„Šššš“, prekinula ga je Meg pokazujući leju belog i ljubičastog poljskog cveća. „Pogledajte – kolibri.“

„Hoćemo da se vozimo ili ne?“, nestrpljivo reče Šenon. „Da sam znala da će ovo biti čas u prirodi, ponela bih svesku.“

Šenon se pope na bicikl i odveze se. Meg požuri da je sustigne. „Hej, sačekajte!“, viknu Toni. „Teško mi je da okrećem izguljene pedale!“

Prošli su pored gradskog terena na kome se odigravala bučna utakmica softbola. Prepoznali su neke prijatelje iz srednje škole Šejdisajda. Na travnatoj padini iza terena ljudi su se sunčali, bacali frizbi, uživali.

Kao da su svi izleteli iz čaura spremni za zabavu, pomislila je Meg. Znala je da bi je prijatelji i zbog te misli ismevali.

Neprestano su začikavali Meg zbog njene živahne, vedre prirode. Bila je niska i još uvek nerazvijena tela, zbog čega je jako žalila. Ljudi su ponekad mislili da je dete. Njeno okruglo lice, kratka plava kosa i krupne plave oči budile su ljudima pomisao da je dete, a to ju je mnogo nerviralo.

Mladunče veverice izlete na stazu te je Meg, da bi ga izbegla, naglo skrenula.

„Tu si dobila pet poena!“, dreknu Toni s neka tri metra razdaljine.

„Nije smešno, Toni“, uzvрати mu Meg i ubrza ne bi li dostigla Šenon.

„Toni je izgleda dobre volje“, reče Šenon ne skrećući pogled sa staze.

„Samo se žali na bicikl celo popodne“, uzdahnu Meg.

„Ali za njega je to dobro raspoloženje!“, podrugljivo uzvрати Šenon.

Meg se na silu nasmeja. Shvatila je da je Šenon u pravu. Toni je bio veoma ćudljiv cele zime. Ljutio se, lako padao u vatru zbog sitnica, a ponekad i bez povoda.

U početku je Meg mislila da je to zbog nje. Možda mu je već dosadila. Zabavljali su se duže od dve godine. Možda je bio ljut jer bi je ostavio, ali nije znao kako. Međutim, kad god bi to spomenula, on je izgledao uvređeno i kleo se da je sve u redu.

Kako se staza spuštala ka reci, tlo je postajalo mekše. Zao bilazili su duboke bare koje je napravila kiša.

„A kako se slažete ti i Dvejn?“, začikavala je Meg Šenon. U stvari, Šenon je jedino zadirkivala u vezi s Dvejnom.

„Taj čudak!“, povika Šenon teško dišući zbog brze vožnje. „Kao bolestan pas, stalno me prati tim tamnim tužnim očima. Užas! Stalno zateže mišiće u onim tesnim belim majicama. Znaš, razmeće se.“

„Pa, stalno ide u teretanu. Stvarno je zgodan“, primeti Meg.

Šenon je bila iznenađena. Ta primedba ne liči na Meg. „Pa ipak je čudak. Vreme provodi s tvojim rođakom Brajanom u igri Čarobnjaka i tamnica u šumi. Oh!“ Šenon iznenađena shvati šta je rekla. „Nisam htela da kažem da je tvoj rođak Brajan čudak. Ja...“

„U redu je. Brajan je svakako malo neobičan“, primeti Meg smešeći se.

Više nije imalo šta da se kaže. Dugo su se vozile u tišini. Meg iznenađena oseti hladnoću, više od sopstvenih misli nego od vetra. Bilo je to pre tačno godinu dana, shvatila je. Tačno pre godinu dana Brajan je pronašao Šenoninog brata Evana.

Tačno pre godinu dana, jednog prolećnog dana kao što je ovaj, Brajan je našao Evana – ustreljenog u šumi kod Ulice straha.

Meg odmahnu glavom kao da želi odagnati sećanje.

Šenon sada barem može da se smeje, pomisli Meg. Barem ponovo može da se šali i vozi bicikl kroz park sa starim prijateljima.

Kakva dugačka zima.

Meg uspori ne bi li je Toni sustigao. „Kako ide, sporaću?“

„Mislim da mi spada lanac“, progundao je. Skinuo je tamnosmeđi duks i vezao ga oko struka, te je ostao u sivoj majici. Uprkos prohladnom vetru što je duvao s reke, znojio se. „Moram da nabavim novi bicikl“, reče dok je silazio s njega i saginjao se da proveri lanac.

Svidalo joj se kako izgleda dok nešto pažljivo posmatra, kako mu se tamne obrve i čelo mreškaju dok se koncentriše. „Radićeš kod svog tate čim se završi škola“, podseti ga Meg. „Moći ćeš da uštediš za novi bicikl.“

„Da, naravno“, promrmljao je i obrisao umrljanu ruku o farmerke. „S novcem koji ću da zaradim kod matorog na pumpi mogu da kupim pogo štap.“ Ponovo se popeo na bicikl i odvezao.

Vozila je duž vijugave staze. Iza polja visoke trave i trske, uzana smeđa reka Kononka tekla je brzo ali tiho, nadošla visoko uz obalu, jer je te zime palo mnogo snega. Meg se iznenadila kada je ugledala Šenon kako razgovara s dva klinca na biciklima, dole kod reke na kraju staze.

Kada se približila, Meg je prepoznala Lizu Blum i Korija Bruksa. Liza i Kori su izazivali podsmeh u njihovoj srednjoj školi. Odrasli su vrata do vrata i dugogodišnji su prijatelji. Prethodne zime počeli su da se zabavljaju, i od tada nikako ne mogu da se slože!

Toni i Meg dovezoše se do njih. „Upravo smo krenuli natrag“, reče Kori. „Ovde je hladno.“

„Šta vas dvoje radite večeras?“, upita Šenon Lizu.

„Ne znam. Kori nije ništa planirao“, reče Liza kriveći lice u podrugljiv osmeh. „Ne verujem da je zapamtio da imamo sastanak.“

„Mislio sam da kuliramo ili tako nešto“, reče Kori postićeno. Krenuo je da zagrlj Lizu, ali se ona izmakla.

„Toni i ja ne izlazimo večeras“, reče Meg. „Moram da ostanem kod kuće i uradim domaći iz psihologije. Kasnim, a...“

„Oh, gotovo da zaboravim veliku novost!“, prekide je Liza. „Pogodite ko se vraća u grad, u posetu – Elen Mejdžors.“

Šenon ostade bez daha i uhvati se za volan bicikla koji je počeo da pada. „Izvinite“, brzo se povrati. „Izmakao mi je bicikl.“ Iznenađa je prebledela.

„Odsešće kod tetke“, dodade Liza.

Niko ništa nije rekao.

Meg je znala da svi razmišljaju o onome što se dogodilo pre godinu dana, o Šenoninom bratu Evanu.

Elen Mejdžors i Evan su se zabavljali još od početka srednje škole. Elen, Meg i Šenon bile su nerazdvojne prijateljice vrlo dugo.

Kada je Evan ubijen, sve se raspalo.

Elen se odselila posle nekoliko meseci i od tada niko ništa nije znao o njoj. Do sada.

„Divno što ćemo se videti“, veselo reče Meg prekidajući tišinu, „posle toliko vremena.“

„Da“, uskoči Liza neuspešno pokušavajući da oponaša Megino ushićenje. Ona i Elen nisu bile toliko bliske.

Šenon nije ništa rekla. Odsutnog pogleda zurila je u reku.

„Možda treba da napravimo žurku za Elen“, zaključila Meg. Pogledala je Toniju, a on je skrenuo pogled.

„Da“, ponovila je Liza.

„Zašto?“, oštro uzvratila Šenon.

„Da... joj... poželimo dobrodošlicu“, reče Meg zbunjena time što Šenon to ne odobrava. „Da joj pokažemo kako nam je još uvek stalo do nje, recimo.“

„Evan je još uvek mrtav“, promrmlja Šenon ne gledajući ih.

„Moramo da pokažemo Elen da je ne krivimo“, objasni Meg i sama iznenađena snažnim osećanjima. Nije bila svesna koliko joj je Elen nedostajala tokom protekle godine.

„Valjda...“, neubedljivo uzvratila Šenon dok joj se glas gubio pod naletima vetra.

„Mislim da je žurka odlična ideja“, potvrdi Liza i pope se na bicikl. „Možda žurka iznenađenja. Znae kakva je Elen. Verovatno ne bi došla da zna za nju unapred. Pomoći ću vam oko žurke. Zapravo, svima ću odmah da javim!“

„Računajte i na mene“, reče Kori.

Meg se osvrnu ka Toniju. Zurio je u zemlju. „Toni, je l' ti dobro?“

„Da, naravno.“

„Šta ti misliš o ideji da se napravi žurka?“

„Okej, dobra je.“

„Moramo da krenemo“, reče Liza dok se penjala stazom. „Vidimo se!“

Meg, Šenon i Toni stajali su i posmatrali ovo dvoje kako se odvoze sve dok nisu nestali iza drveća. „I mi bi trebalo da se vratimo“, reče Šenon. Boja joj se još nije vratila u lice. Izgledala je isprano, iscedeno.

„Neverovatno!“, dreknu Toni.

Obe se devojke trgnuše. „Toni, šta?“

„Izbušila mi se guma!“

Obema rukama je podigao bicikl u vazduh.

„Toni, nemoj!“, izusti Meg.

Spremao se da baci bicikl, ali je ipak malo bolje razmislio i pažljivo ga spustio.

„Toni, samo se izduvala guma. Možeš da odneseš bicikl do...“

„Samo vi krenite bez mene“, progundao je. „Krenite. Vidimo se kasnije.“

Sele su na bicikl i odvezle se pošto su shvatile da misli ozbiljno. Kada su stigle do drveća, čule su kako šutira bicikl i glasno ga psuje.

„Šta mu je? Previše svežeg mesa za doručak?“, pitala se Šenon.

„Ne znam“, uzdahnula je Meg. „Ponekad poludi.“ Poželela je da zna šta je Toniju. Nije normalno da se čovek toliko naljuti na bicikl, zar ne?

Te večeri, gore, u svojoj sobi, Meg je pokušavala da se usredredi na domaći iz psihologije, ali su joj se misli vraćale na Elen – visoku, vitku plavušu, dobrog izgleda. Svi su stalno govorili da Elen liči na Deril Hanu. Meg se pitala da li izgleda isto, ili se promenila.

Žurka iznenađenja je odlična ideja. Meg gotovo da je mogla da vidi izraz iznenađenja na Eleninom licu. Kako će ponovo svi biti srećni.

Zazvonio telefon je.

Podigla je slušalicu, zahvalna zbog ove pauze.

„Halo, Meg?“ Šapat. Poput vetra koji duva kroz slušalicu.

„Ko je to?“, upita dok joj se čudan osećaj stvarao u stomaku. „Veza je veoma loša.“

„Ja sam prijatelj.“ Još uvek samo šapat.

Ko bi to mogao da bude?

„Upozoravam te. Nemoj da praviš žurku za Elen.“

„Sačekaj malo!“, viknula je Meg iznenađena svojim povišenim tonom, posledicom straha i ljutnje.

„Govorim ozbiljno. Smrtno ozbiljno. Nemoj da praviš žurku za Elen. Ne teraj me da ti to dokazujem.“

„Ko je to? Kakva je ovo glupa šala?“

Čula je samo zvuk spuštanja slušalice. Veza se prekinula.

Brzo je i sama spustila slušalicu. Soba je sad bila tiha, ali šaputavi glas je ostao i ponavljao je preteću poruku u njeno uvo. Šaputanje je postajalo sve glasnije i glasnije, dok konačno nije pokrila uši i naterala ga da stane.

DRUGO POGLAVLJE

Subota uveče

Meg je sedela za radnim stolom i zurila u telefon dok nije počeo da joj liči na belu mrlju. Kako se oseća?

Uplašeno? Ne.

Ljutito? Da, tako je. Ljutito i uvređeno.

Da li je onaj koji ju je pozvao zaista mislio da može da je uplaši tim glupim, promuklim šaputanjem?

Ko god da je bio, gledao je previše loših horor filmova, zaključila je. Noć veštica, peti deo! Povratak Fredija Krugera! Petak trinaesti, četiristoti deo! Kakvi glupi filmovi. Devojke u tim filmovima su ili propalice ili preplašeni idioti. Jedan zastrašujući šaputavi telefonski poziv i one se raspadnu izbezumljene od straha.

E pa, ovo je stvaran život, a ne neki glupi film. Ko god da je bio, taj sasvim sigurno ne poznaje Meg dovoljno dobro. Možda je sićušna i mladolika. Možda nije pametna kao veći klinaca iz Šejdisajda, ali se sa njom niko neće tako grubo ophoditi. Njena je tvrdoglavost išla daleko. Barem joj tako stalno govori majka, što Meg shvata kao kompliment.